

A. 3178 .

W. 1.

1900/1175

25

Maene Liidia

ja

fema hea kasu isa.

Kolm ilust ja õpetlikku jutta lastele.

Tallinnas, 1900.

Trükitud W. Brandt'i tuluga.

A. 3178.

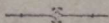
Jesús ütles:

„Laste lapsukesed minu juure tulla, —
fest niisuguste pärast on Jumala riik.“ —

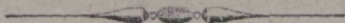
Maene Liidia

ja

tema hea kasu isa.

Kolm ilust ja õpetlikku juttu lastele.

Tallinnas, 1900.

Trükitud Ndele Brandt'i kuluga.

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 9-го Августа 1900 г.

ENSV TA Fr. R. Kohtawise ...
Kirjandusmuuseumi
Arhiiviraamatukogu

1966: 4832

Печатня Г. Матизена, Ревель, Никольская 23.

Lapsed, tulge kärmeste,
Jõulu-puu on ehitatud;
Olge rõõmsad järgeste,
Küünlad põlema ju pandud.
Armsad anded filmi paistwad,
Tuled, nii kui tähed läit'wad.

Lapsed, nüüd on jälle kae,
Teil' see kallis Jõulu böse
Müll' see kallis taewa päe
Paistab kõige ilma sisse.
Lapsed laulge, laulge kenast
Oma armja hinge wennast.

I.

Waene laps.

Täna on Jõulu laupäewa õhtu. Püha Kolmainu kiriku tornist kõlavad kellad ja kutsuvad kõiki inimesi kirikusse, et nad seal uueste jeda rõõmu sõnumit võiks kuulda: „Teile on täna Snnistegija sündinud,“ ja et ka meie siis püha inglitega ühes laulaksime: „Auu olgu Jumalale kõrges, ja maa peal rahu ja inimeste si hea meel.“ Kõit tõttasivad kirikusse, wana ja noor, kus nad õpetajat Jesuse sündimisest kuulsivad kõnelema, kui alwaks ta ennast tegi, et ta Betlemma weiste lautas neitsist Mariast ilmale sündis.

Kui Jumala-teenistus mööda oli jõudnud, siis ruttasivad igaüks koju, et kallist Jõulu õhtut omafetega pühitseda. Nende kõikide nägudest wõis üksnes rõõmu näha, olgu ta rikas ehk waene, wana

ehk noor. Nad mõtlesivad oma armsa õpetaja sõnade peale, kes neile Jumala otsatumat halastust ja armastust uueste meele oli tuletanud, mida ta iga päew nii rohkel mõedul nende vastu ülesse näitanud, ja et ka nemad jõudu mööda tänasel pühäl ja kallil Jõulu õhtul oma waeste õde-venedade vastu oma armastust ülesse näitaksivad, ja neile oma kingitustega rõõmu katsuks teha.

Õpetaja majas walitses aina rõõm: Mats ja Ella mängisivad tuledest särawa Jõulu-puu all, nad ei jõudnud küllalte neid ilusaid asju waadata ega imetleda, mida wanemad neile olivad Jõulu rõõmuks kinkinud. Üks püss, mis paukus, ja selle juure weel üks trompeet; üks titt, kes filmad kinni pani ja siis jälle uueste lahti tegi, just kui Ella isegi, ja selle juure üks weike woodile, mis ütlemata pehme oli titele magamiseks. Ta ei tahtnud selle suure rõõmu tõttu enam magama minnagi. Oma armamise peale, et kui Ella magama ei lähe, siis wiib Jõulu wanamees titte jälle ära, sest et ta sõnakuulmata lapsi ei sall. Ella kuulis ka kõhe sõna ja läks ema saatusel magama. Kui ta magamise lambrist elutuppa tagasi tuli, nägi ta, et mees kasuka selga oli pannud, ja mütsi käes hoides, wälja oli minemas. „Sina tahad weel nii hilja wälja minna? tänasel kallil Jõulu laupäewa õhtul! kuhu on sul minemist?“ —

„Sa tead, et wana Wellmann juba täna hom-

miku nii ütlemata nõrk ja vilets oli; ma tahan järele waadata, kuidas seal lugu on... Wäitse Eibi wõtan ma siis kaasa; see on meie ristiinimeste püha kohus?"

Tema abikaasa ei lausunud selle peale sõnagi, waid nilutas sõbraliku rahulolemisega pead, kuna ta lambi wõttis, et mehele wäljainemiseks tuld näidata; weel üks südamelik kaeandmine, ja ta astus tühja uulitsasse, sest et seal enam inimesi liikumas ei olnud. Rõlm oli selle wahel peal pisut järele annud, peened lume kibemed lendasiwad temale wastu filmi. Ta hakkas kärke sammudega ja rõõmsa naeratamisega edasi astuma; tema mõtted wiibisiwad praegu omas rahulises ja soojas tuas. Mida kaugemale ta aga jõudis, seda enam kadus tema rõõmus ja rahuline meel. Majad olisid ütlemata viletsad ja ahwardasiwad iga filmapiilk sisse kukkuda, ja kas ei teadnud ta ju mitte, kui suur waesus ja puudus nendes walitses, ja kui wõimatu see oli, nende elanikkudele jäedawat abi muretseda. Uulitsa lõpe otsas jäi õpetaja ühe urtsiku ette seisma, mille ust luffugi ei oldud pandud, sest et see tema kaeajutamise peale kõhe lahti läks. Ta astus utsest sisse, tuba oli pime, — ei seal pölenud Jõulu-puud, ega paistnud mingit walguse kuma kõrwal olewast lambrist, mille üks üksnes ette oli tõstetud. Ta kuulis ühte nuutsuwat lapse healt nuttes hüüdma: „Wanaisa,

armas wanaisa,*) ärka ometi kord ülesse. Lidi**)
tahab üsna wait ja watta olla ja ei sugugi enam
nutta, Libil on nii külm! ärka ometi ülesse, ma
palun sind, ma palun!"

Raugemale ei suutnud laps enam rääkida, ta
hakkas walju healega nuuksudes nutma. Õpetaja
astus lähku lähemale. Wäljast andis walge lume
kuma pisut walgust läbi wäikse akna ruutude, mille
walgel õpetaja nägi, et wana Wellmann oma wi-
letsa ajeme peal enam kellegi maapealist abi ei
tarwitunud. Ta istus selle ainuma tooli peale
mis tuas oli, wõttis furnu kdrwal põlwitajat last
sülle. See oli üks ilus wiie aastane tütarlaps,
selle filmad kangeft nutust üsna purnased olitwad ja
kange külma pärast wärises. Kui ta tuttawat
nägu filmas, selle süles ta istus, siis ütles laps
paludes:

„Oh, armas õpetaja onkel,***) ütle sina ometi
wanaisale, et ta ülesse ärkab; ta saab seda siis
ta tõeste tegema!“ —

Õpetaja andis tema otsaesisele suud, silitas
tema wäikeft pead, ja ütles tasase pehme healega:

„Minu armas Lidi, sinu wanaisat ei wõdi mina
ega ükski inimene enam ülesse äratada, jest et ta

*) Wanaisa ehk suurisa tähendab lapse-lapse isat.

***) Lidi tuleb nimest Lydia = Liidia.

****) Onkel tähendab onut.

juba meie armja Jumala ja Jeesuse Kristuse juure ülesse taewasse on läinud, millest ta sulle niipalju on jutustanud. Seal palub ta meie armast Jumalat, et ta sulle ühe uue hea isa saabab, kes sinu eest hoolt ja muret saab kandma, nii kui seda tänine sinu wanaisa on teinud, teda pead sa aga niisamuti armastama. Ja nüüd,“ ütles õpetaja edasi kõneledes, „ei pea minu wäike Lidi enam nutma, sest et ma sind tädi juure wiin, kus Maks ja Ella sind juba sinna ootawad tulema, ja kuhu sa ka nii kauaks jäed, kui sinu uus isa ülesse on leitud ja Lidi juure saab saadetud.“

Laps kuulas seda wait olles pealt, kuna ta ükshilmi rääkija otsa waatas. Tema filmatwee pisarad oliwad juba ammugi palgilt ära kuiwanud; ta oli käed risti pannud, ja waatas õnneliku näu ja hülgawa filmadega õpetaja filmi, ta teadis, et see ka nõnda saab sündima, sest muldu ei oleks ju wanaisa tema juurest ära läinud, ega oma weikest Lidit sinna üksi jätnud, sest et ta teda kõigest südamest armastas. — Ta lasi ennast rahulikult ühe suure rätiku sisse mässida, mida ta oma magamise tekiks tarwitas. Enne kui mõlemad külmast tuast ja furnu juurest lahkusiwad, palus õpetaja weel wiimast korda furnu juures, kuna Lidi aga pool salaja sosistas: „Ma tänan sind, armas suurisa, et sa minule uue isa lubad saata, ära unusta seda aga taewas mitte ära!“

Mõned nädalad olivad sellest saadil juba mööda läinud, kui Bidi wanaisa ära oli surnud ja maha maetud. Väike tütarlaps on onu ja tädi juures täitsa õnnelik. Kõikile on see wäike ja wiisakas laps armas; füiski ei lähe üht päewagi mööda, kus ta ei küsi:

„Spetaja onu, kas täna tuleb minu uus isa minu järele?“

„Weel mitte, minu armas laps, sa pead weel natuke aega ootama ja kannatama.“

Seal tuli ühel päewal üks kiri, kus palju posti templisi peal seisis. Mats, kes juba koolis käis, teadis, et see kaugelst pidi olema tulnud.

„Kes teab,“ ütles ta tarka nägu tehes, „eht tuleb see sealt maalt, kus Indiaanlased elawad!“

Seda arwas ta muidugi waleste. See kiri tuli Eduna-Benemaalt, kus üks spetaja wana kooli ja noorepõlwe sõber elas. Ta kirjutas, et tema käsi küll hästi käia, kuna temal oma abikaasa ja ainsama lapse surmast saadil ütlemata igaw elada olla, ja ta selle tõttu kedagi waeft last omale kaswandikufs tahta wõtta.

Spetaja oli oma abikaasaga selle üle ütlemata kurb, kuna see neid füiski trööstis ja rõõmustas; sest nüüd oli armas Jumal wäikese Bidile ometegi

ühe uue isa läkitanud. Nii heameelega, kui nad küll weikest Lidiit jäedawalt oma juure oleks jätanud, ei olnud nad selle jäuks ometegi mitte rikutad küll, et teba omaks kasulapsiks oleks wõinud wõtta. Õpetaja kirjutas selle üle kohe kaugele sõbrale ja palus temalt selle üle pea wastust saata, millal ja kuidas ta last sinna pidi saatma.

Ra õpetaja proua kirjutas omalt poolt sinna juure mõned soowituse sõnad, ja kahjatsees selle üle kõigest südamest, et ta armsaks saanud tütarlapselt pea pidi jäedawalt lahutub saama.

Riri saadeti kohe ära. Nüüd küsis waite Lidi ühtepuhku:

„Armas onkel, millal jõuab minu uus isa siia, kas täna juba?“

Seal ei raputanud õpetaja enam pead, waid ütles:

„Pea, üsna pea saab ta siia jõudma.“ Kõige maha rahwale rääkis ta seda armast uudist:

„Wanaisa saadab mulle warsti uue isa taewast.“

Omas lapselikus õhtupalwes palus ta:

„Armas Jumal, lase minu uut isa terweks jääda, et ta pea oma Lidi juure wõib tulla!“

Ühel päewal oli Lidi üsna üksi kodu, tüdruk

oli oma sõbrana juure võderaks läinud. T'al ei näitanud nüüd enam sugugi üksi igaw olla, ta seisis lahtise akna all, ja nokutas möödaminejatele teretamisets pead, kuna ta oma uue isa peale mõtles, kuhu see nii kauaks ometegi pidi jääma; temal oli õpetaja majas küll wäga hea, sest et Mats ja Ella temaga üheskoos mängisiwad, aga oma uue isa juures arwas ta weel palju parem olla elada! —

Seal sai korraga waljuste kella tõmmatud — ah, tante ja onkel tulewad juba koju tagasi! ta jooksis kärke sammudega ukse juure, ajas ennast kikiwarwule ja tegi seda suure waewaga lahti. —

Üks juure habemega võderas härra seisis tema ees, Lidi ei tunnud teda sugugi; ei, sest et ta teda ju ilmaški enne ei olnud näinud, aga ta näitas otse tema wanaisa sarnane olema, kes teda „omaks armsaks Lidiks“ nimetas.

Ah! seal teab ja tunneb ta teda korraga ära, kes tema on; temale ei ole ta enam võderas, ta wõtab tema käewarrest kinni ja hüüab hõisates:

„Isa, armas isa, nüüd oled sa wiimaks ometegi oma armsa Lidi juure tulnud!“

Kui õpetaja oma abikaasaga ühest võderaspeust

tagasi tulivad, siis leiduvad nad oma Lidi võdera süles istumast, kellega ta kõiksugu lapselikku juttu ajas. Nende uksest sisse astumisel hüüdis ta neile juba eemalt vastu:

„Minu uus isa on nüüd minu järele tulnud!“
See oli nüüd üks rõõmus jälleenägemine ja kõigesõbralikum teretamine, sest et see võderas keegi muu ei olnud, kui õpetaja südame sõber.

„Mul oli tange igatsus oma vana isamaad ja teid kord näha saada ja siis ka seda waadata ja tähele panna, kas see väikene ka tõeste nii armastuse vääriline peaks olema, kui teie temast mulle kirjutasite, selle pärast tulin ma ise siia,“ ütles ta.

Ta võttis Lidi omale kasulapseks ja wara pärijaks; weike Lidi läks kõigesuurema rõõmuga temaga oma uude kodu.

Kõigil oli väiksest Lidist tahju lahluda, iseäranis Matsil ja Ellal! mõlemad tahtsid oma armsamad mängu asjad Lidile kingida, kuna ta aga jälle peagi nende juure tagasi pidi tulema, „sest nii heaste kui sina,“ ütles Mats, „ei wõi ükski hobust mängida.“

Lidi ise aga oli selle kõige juures see kõige õnnelikum ja jäi selleks ka tulewikkus, ja on ka

weel praegu alles, kus ta juba ammugi suureks on kaswanud ja täieks inimeseks saanud. Ta ei unusta seda ilmaiki, kui truult meie armas Jumal tema eest on muretsenud ja hoolt kannud, kui ta weel alles wäike laps oli. Sellepärast: mis Jumal teeb, on kõik hea! —

II.

Serja poisike.

Ta isa oli, oma ligimiste elu weesurmast päästes, ära uppunud. Tema ema tegi pesunaiseks raske tööga külma öö ajal oma terwisele liiga, sattus palawikusse ja suri mõni päew enne Idulu pühi. Ta jäi üksi siia ilma ja ei olnud weel nelja aastat wana. Kui ema furnuajale wiidi, mõtles poisilene: „Kes saab mulle nüüd weel süüa ja pühapäiwiti puhast pesu andma? Kes saab minu woodikest lohendama? Kes saab mind weel kallistama ja mulle ütleva: mu armas laps?“

Nende kaaselanikud kolisivad samal päewal, mil ema hauda pandi, teise korterisse; wõerad tulivad nende asemele. Kui poisike tua uksest sisse

astus, k aratasiwad nad: „Mis sa siin otsid?“ —
Kasi minema!”

Poisike l ats.

 hel uulitsa nurgal j i ta seisma ja waatas
tulijate ja minijate otsa, kui otsiks ta neid filmi,
kes kord nii armsaste tema peale waatasiwad. —
K id oliwad t'ale wderad; k ididel oli tegemist
k llalt;  helgi ei olnud aega  mberluusiwaid poi-
sikese t hele panna.

Uulitsa nurgal m uis  ks eideke dunu. See
arwas poisikest filmates, et ta midagi  ra n p-
sata tahab. Kui ta n gi, et laps k ua aega
m  daminejaid waatles, andis ta temale  he duna,
mida keegi osta ei tahtnud, sest et t'al plekid peal
oliwad, ja lausus: „Mis sa siin tuule k es k lme-
tad; mine koju!”

Poisike oli s nakuulelik, ta l ats. Aga kuhu
pidi ta minema? — Shtu j ubis k tte ja k id
uksed pandi lukku. —  hes esises, mis lahti seisis
ja kus teda keegi ei n inud, saatis ta v  m  da,
ja ilmus teisel p ewal j lle uulitsa nurgale. Si-
deke, kellel temast hale meel oli, j gas temaga
oma leitwapalutese. Shtul, kui poisike oma v -
korterit otsima l ats, oliwad maja uks ja hoowi
w ratwgi lukkus; maja elanikud oliwad kodust  ra
l inud. W rawa k rwale kiwi peale istus ta

maha. Seal oli ka tema woodi — pehme lume peal ja kiwi kaitfes teda tuule eest.

Järgmisel päewal läks ta jälle uulitsa nurgale ja ootas kaua aega oma heategijat; aga see ei tulnud. Wiimati wõttis ta ühe möödaminewa kerjuse särgi süüst kinni ja küsis:

„Kus tädi on? — Kas ta täna ei tule õunu müüma?“

„Ei tule, kulla laps,“ sai ta wastuseks. „Täna pühitsetakse Jõulu pühi. Minewal öösel on Jeesus Kristus sündinud. Nüüd lähewad kõik kirikusse.“ —

Poisike mõtles: kui kõik kirikusse lähewad, eks siis minagi wõi sinna minna. Ta läks. Kirikus istusiwad ülemad ja alamad, mehed ja naesed, wanad ja noored laulsiwad. Temagi wõis ukse kõrwal istuda ja laulu kuulata. Keegi ei ütelnud temale: Mis sa siin otsid? Kasi minema!“

Üks auuline isand jutustas Jeesusest, kuis ta sõimes kare heina peal hinganud ja kuis ta lapsi armastanud.

Poisikene oleks hea meelega kaua weel pealt kuulanud, aga wiimane laul lauldi ja kõik läksiwad ära, kiriku üks pandi lukku ja tema jäi üksi uulitsale seisma.

Pühi pühitseti igal pool suurepäraliselt.

Piduriides sõitsivad jõukamad kodanikud toredates saanides ja veel toredamate hobustega uulitsatel sinna ja tänna, et kellad aga kõlisesivad.

Shtu tuli. Imeilus oli nüüd waadata, kuid majades kuused haljendasivad, tuled särasivad ja mitmesugused iluasjad Jõulu-puu otste külges sätendasivad.

Ilm läks külmemaks ja ikka külmemaks; ta hakkas tuiskama.

Edasi, tagasi käies jõudis poisile wiimati kohale, kus ta kaks vööd oli mööda saanud. Ka seal pühitseti Jõulu-pühi. Tuled põlesivad tubades, maja ees seisivad saanid ja hoowi wäraw oli lahti. Ta astus argelt hoowi peale. Esimine, kes teda filmas, kätatas: „Mis sa siin otsid? — Rasi minema!“

Poisile ehmatas ja läks.

Ta jõudis kiriku ukse ette, langes oma põlweleste peale maha, pani oma sõrmelehed ristile, nagu ema teda oli õpetanud, ja palus: „Helde Jeesuke, kes sa lapsi armastad, võta mind pisikest poisikest oma juure!“

Suur Lunastaja halastas tema peale: linna

uulitsal, kiriku ukse ees, uinus ta rahulikult, tema, kes kellegi päralt siin ilmas ei olnud, ja ärtas üles — taewariifis. —

Waene laps ja Jeesus.

Wiisil: Mu südamest ja meelest.

Lord oli Jõulu õhtu kae,
Mill' kõigil rõõmustus,
Kus küünla walguš nii kui päe
Kõik majad walgustas.

Eiis mööda linna uulitsaid
Seal käis üks waene laps,
Ta nägi paistwaid Jõulu-puid, —
T'al 'polnud rõõmu teps.

Ta waatas nuttes waitseste,
Ja tundis furvastust,
Kui anti teiste lastele
Seal Jõulu kingitust.

„Oh!“ õhkas tema eneses:
„Kus minu rõõm nüüd on?!”
„Kui ija, ema elasid,
„Siis oli mul ka õnn!“

„Nüüd hulgun ühki wõeral maal,
„Ei teegi tunne mind;
„Ei kohta, paika kusgil pool —
„Oh Issand, aita mind!“

„Ei tee mull' üfski lahti ust,
„Ei üfski rõõmusta,
„Ei üfski anna kingitust,
„Ei waeist-last armasta.“

„Ei üfski kutju waatama
„Mind ilust Jõulu-puud;
„Ei üfski tule küsima:
„On külm, ehk nälg, ehk muud?“

Kus iial üks ehk wäraw on
Ta waene koputab;
Ei tehta lahti kus'gi poolt,
Ta keha külmetab.

Ta hüüab wiimaks haledast:
„Mu armas Jesuke!

„Oh tule aita oma last,
„Jäe Isaks minule!“

„Külm waewab mind, nälg nõdraks teeb,
„Ja riided kattend ka!“
Nii õhtab ta, ja seisma jäeb —
Ning uinub magama.

Siis näeb üht armast nägemist,
Et kõrgel taewa all
Seal walge riide sees üht last
Näeb jõudwat ligemal’.

Kui tema juure jõuab Ta,
Siis ütles armuga:
„Oh laps, su Jesus olen ma,
„Su Dnnistegija!“

„Ma tahan ehitada nüüd
„Sull’ kallist Jõulu-puud
„Ja kingin sulle taewa hüüd
„Sull annan armu suud.“

Siis näitas üles taewa pool’
Nüüd Jesus sõrmega.
Laps nägi sealt üht hiilg’wad puud
Kuld täht’est särama.

Ta tundis rõõmu lõpmata
Sest taewa walgusest;
Si raatkind filmi pöörata
Sest hiilg’wast Jõulu-puust.

Ja kui ta nii pool magades
Seal seisab müüri na'al,
Siis näeb, kui inglid lennates
Ta voole tulewad.

Need kantsid teda ülesse,
Kus hiilgas ilus puu;
Seal jägas andid Jeesuke
T'al ilma otjata.

See peale ärkas rõõmuga
See laps nüüd ülesse;
Üks proua lahke näuga
Seal seisis tema ees.

See ütles: „Armas lapsuke,
„Mis külmetad ja siin?
„Et tule minu järele,
„Sind sooja tuppa wiin.“

See helde proua andis nüüd
T'al' jüüa, juua ka,
Ja uued riided jedamaid —
Muud jõulu kinki ka.

See armas proua ütles veel:
„Nüüd armas lapsuke,
„Ma jäen nüüd emaks sinule,
„Jäe lapses minule.“

Laps tänas prouat armjaste
See juure armu eest.

Ra Issandat seal ühtlase
Ta kiitis südamest.

Said mõned päewad mööda läind,
See laps siis haigeks jäi;
Ja selle järel peagi
Ju surma kell t'al' löi.

Nüüd on see waene lapsuke
Seal, kus ta päris-maa
Kus tema armas Jesuke,
Ja isa, ema, ka.

Oh armsad lapsed! kuulge nüüd:
Kui Jesus armas teil',
Siis jägab teil' ka taewa hüüd
Seal kõrges, ülehel.

III.

Õnnis lahkumine.

Siin, minu armsad lapsed, tahan ma teile ühe weikese tütarlapse õnnist lahkumist Idulu õhtul jutustada. Tema armastas oma armast Jeesust kõigest südamest, ja Jeesus kutsus teda sel õndsas õhtul enese juurde taewa, kus enam mingisugust waewa, ei nuttu ega õhtamisi ei ole, ja kus Jeesus ise kõiit filmapisarad oma armsate filmist ärapühib.

See oli ühes wäikeses Gestimaa linnakeses 1869. ma aasta Idulu laupäewa pärast lõunasel päewal. Meie astume tuakesesse, mis küll wäike aga siiski puhas ja korralikult ülesse seatud. See on üks waesema rahwa elu tuba, aga nad on kõigiti oma piiskuga rahul, mida Jumal neile jaganud, kuna nad kõigesuurema igatsusega "Idulu lapsute" sündimise aega ootawad. Isa Jakob

ja ema Anna istuvad waikselt ja kurwalt oma ainsama armsa, kaheteistkümnne aastase tütre Marie haige woodi ääres ja jutustawad pühast kirjast haige lapsesele armsaid Idulu lugusid. — Lapse wanemad on wagad ja Jumala-kartlikud inimesed, kellel tema püha sõna ja tõutused armsad on, mille sees nad ka oma ainumast last sündimisest saadit ülesse on kaswatanud. Praegu teeb isa Piibli raamatu lahti ja lueb ormsa healega ette, kuna ema ja haige laps ristipandud kätega seda peal kuulawad: „Ja waata, sina Betlehem Ewrata Juuda maal,“ ja jälle kuidas Jesus sündis Betlemma lautas. Laps oli wäga raskest haige, iga aasta ja kord oli ta suure igatsusega meie Issanda sündimise õhtut ja pühast ootanud, aga täna oli ta igatselit ootamine hoopis isefugune ja iseäralik, ta luges ühte puhku armsaid pühakirja salmisid, mis ema temale pähe oli õpetanud. Wahe ajal jäi õues pimedaks, laps uinus pisut wäsimuse pärast magama, kuna isa ja ema kõrwal olewa lambrisese läksiwad ja sealt wäikese Idulu puuga, mis küünalde ja mõne wäikese maiuse asjadega kaunistud oli, tagasi tuliwad. Kui laps wähe aja pärast ülesse ärkas, langes hele tule walgus tema otsa lõppenud nāu peale, mis nüüd kui araseletud nähti olema, kōid ta olemine oli ütlemata rõõmulik ja lahke, kuna ta jutustas: „Ma nägin unes, kui oleks see otse ilmsi olnud, et Jesus lautas sõimes oli, t'al

oli nii ütlemata ilus ja armas nägu; ta waatas naeratades minu peale ja sirutas omad wäikesed käefesed minu poole!" — Sellepeale ütles ta wähe aja pärast kui ta pisut hingeldades oli puhkanud: „Oh kui armas paistus on jõulu-puul aga taewas on weel tuhat kord ilusam, ma tahan warsti oma armsa ja kallid Jeesuse juure minna, Jeesus kutsu mind! taewas ei ole mul enam häda ega walu, aga millal tahate teie, isa ja ema, taewa tulla? Jeesus ootab ka teid pea sinna tulema! isal ja emal läksiwad filmad seda kuuldes niiskets, sest nemad armastasiwad oma last üle kõige. Isa astus jõulu-puu juure, kus ta mõned sööma asjad wõttis, mida ta tasakeste haige lapse kätte andis. Laps naeratas ja pigistas hellaste oma armsa isa kätt, kuna ema pisut pea patja kergitas. Laps aga wajus seljakile ja ütles waille healega: „Ma lähen praegu oma armsa Jeesuse juure, tema kutsu mind!“ — Ta jäi selle peale wait ja waatas kui äraseletatud filmadega küünalbe tulede walguse peale, ja ta hing oli — maapeal-sest ihust lahkunud. Nüüd oligi ta oma armsa Jeesuse juure läinud, keda ta nii wäga oli armastanud. Oh armsad lapsed! kas igatsete siis teie ka kõigest südamest oma Jeesuse juure minna, nii kui see õnnis laps Jeesust armastas ja tema juure igatses taewa minna, ja kas saab ka teie siit maailmast lahkumine sõhårdune õnnis kojuminemine

olema. Oh armsad wanemad, ärge kurwastage, kui teie lapsed noorest peast surevad, sest kes teab, mis pärast see hea on, kas teile teie südame katsumiseks, wõi et Jumal neid tahtis siit maailma hädaoru liusatusse tormidest ärapeasta, mis muidu nende hukatuses eht oleks wõinud saada, et ei peaks teie endid palju ennemini Issanda püha seadmiste ja tahtmiste alla andes ütleva: „Issand on annud, Issand on wõtnud, Issanda püha nimi olgu igaweste kiidetud“ Rõnda ütlesiwad need wagad wanemad, ja trööstisiwad ühtteist pärast oma tütre surma. Nemad oliwad esite ka küll ütlemata kurwad, aga nad lasksiwad endid Issandast trööstida, mille kohta ka meie peame ütleva; jah, see on õnnis lahumine, Issand andku, et ka meie wiimne tund ja siit patusest maailmast lahumine sähärdune wõiks olla, ja et ka meie oma tänast Idulu ohtut sinu auuks pühitseksime. Seda aita oh Issand! Amen.

Omäl wiisil.

Ma hu on seal taewas,
Kus kõik inglid on,
Eh! siin käime waewas,
Seal mind ootab õnn.

Sest nüüd laulgem rõõmsast,
Aeg on üürike:
Pea jõuab õndsast (tulla)
Surma tunnike.

Siis meid inglid kandwad,
Siit maailma seest
Taewasse, kus laulwad
Pühad igawest.

Wiisil: „Su hing, oh Jeesus“ j. n. e.

Nüüd jumalaga, lapsufe
Sa Jeesu armsam talleke,
Sa laulad taewa koori peal,
Sul on nüüd selge ingli heal.

Ta ehitab sind krooniga,
Ta õnnistab sind armuga;
Need inglid laulwad järgeste;
Oh tere, taewa dieke.

Su hana juures seisame,
Ja filmawett küll walame,
Senni kui jälle sinuga
Meid ühendakse lõpmata.

Oh maga põrm nüüd mulle sees,
Su hing, jee laulab Jeesu ees,
Ring kõit need inglid laulwad ka
Seal sinuga: Halleluja!

Uued joovitavad raamatud,

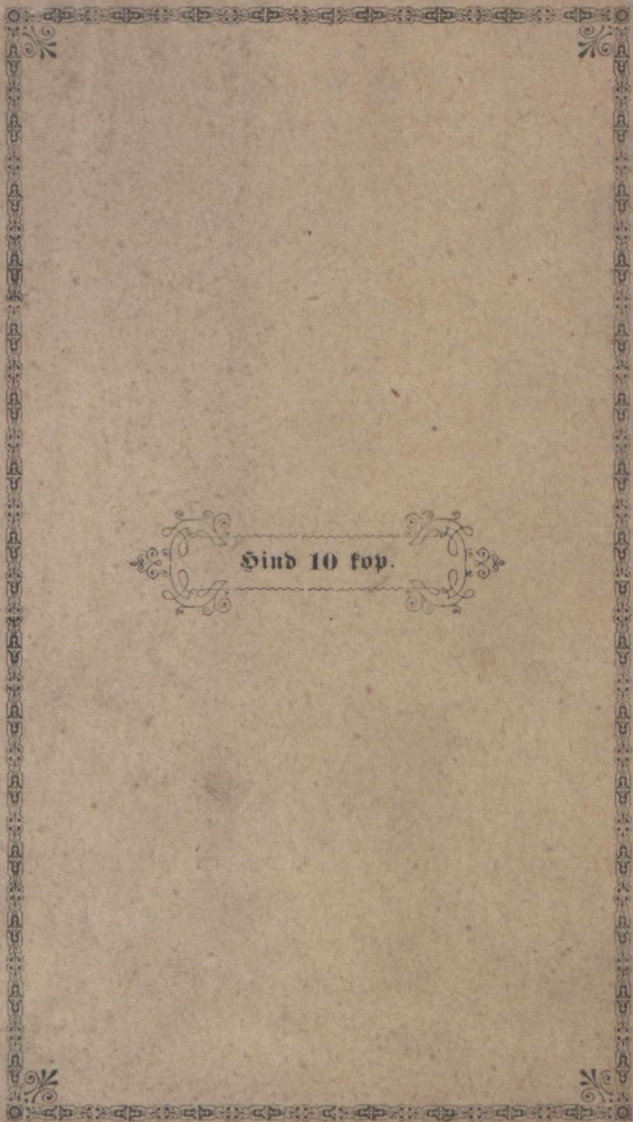
mis Adele Brandt'i kuluga on ilmunud ja igast raamatukauplusest saada:

1. Baluja Ketsemane aedas. Hind 20 kop.
2. Girlanda. Hind 15 kop.
3. Isamaa äraandja. Hind 15 kop.
4. Õnnelik armastaja. Hind 12 kop.
5. Surnuks arvatud poeg. Hind 15 kop.
6. Surnu pruut. Hind 10 kop.
7. Istandniku poeg. Hind 15 kop.
8. A B D raamat. Hind 10 kop.
9. Waeje lapse õnne rist. Hind 10 kop.
10. Waene Liidia. Hind 10 kop.
11. Wäike Tikk. Hind 5 kop.

Выдано
из Запасных
фондов БАН
СССР

Sind 10 fop.

2 4.